

Arrest

**nr. 67 473 van 29 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 juni 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende.

1.2 Op 4 januari 2010 werd het verblijfsrecht voor meer dan 3 maanden toegekend.

1.3 De gemeente Gent-Wondelgem werd per brief van 23 augustus 2010 uitgenodigd om na te gaan welke activiteit de verzoekende partij uitoefent.

1.4 Op 14 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 11 mei 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 12/06/2009. Het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden werd toegekend op 4/1/2010.

Overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, In het kader hiervan werd betrokkene uitgenodigd stukken voor te leggen ter staving van haar huidige situatie.

Daarop legde betrokkene op 10/09/2010 loonfiches voor van 23/4/10 – 25/4/2010, in combinatie met een ocmw-atteest waaruit blijkt dat de betrokkene het een uitkering kreeg tussen 23/4/2010 en 31/8/2010. Sinds 1/08/2010 betreft het een volledig leefloon als samenwonende. Uit bijkomende onderzoek (zie administratief dossier) blijkt dat deze ocmw-uitkering tot op beden doorloopt

Uit voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene niet meer aan da slag is, ze voldoet dus niet meer aan de voorwaarden als werknemer overeenkomstig art 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient evenmin nog als werknemer beschouwd te worden overeenkomstig art 42bis, §2, 3° van diezelfde wet, gezien zij intussen reeds langer dan zes maanden niet meer tewerkgesteld is.

In hoeverre betrokkene actief werkzoekende is, valt niet uit de nieuwe documenten af te leiden. Betrokkene legde geen bewijs van inschrijving bij de VDAB voor, evenmin het bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken. Aangezien de betrokkene sinds april 2010 tot op heden afhankelijk is van een ocmw-uitkering, dient zij naden eerder als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid. 2° is het echter niet de bedoeling dat de bestaansmiddelen geheel of gedeeltelijk ter beschikking gesteld worden door het ocmw, wel integendeel. Vandaar dat betrokkene evenmin het verblijfsrecht verder kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4 waardoor een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Bovendien is betrokkene intussen maandenlang ten laste van het sociale bijstandstelsel, waardoor zij een onredelijke belasting vormt. Ook dit is geen reden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig art. 42bis, §1.(…)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, *juncto* artikel 3, 5° van de wet betreffende maatschappelijke integratie d.d. 26 mei 2002. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing onredelijk.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“Verzoeker stelt vast dat zij conform artikel 40 par, 4 1 ° is het Rijk mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden.

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De dienst vreemdelingen zaken loopt de vlug van stapel door een einde te maken van het verblijfsrecht van verzoeker. Zeker gezien het duidelijk vaststaat dat verzoeker op heden zwanger is. De arbeidswet, die door collectieve arbeidersstrijd werd afgedwongen en aldus bescherming biedt aan zwangere vrouwen heeft in casu voor verzoeker een omgekeerde werking waardoor dat geen enkele werknemer een zwanger vrouw zal aannemen om haar dan 15 weken zwangerschap verlof te geven.

De dienst vreemdelingenzaken dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en alle stukken die de gemachtigde als een normaal redelijk handelend mens had dienen op te merken. Zoals hierboven gesteld had de gemachtigde, indien haar handelend getoetst zou worden aan een normaal zorgvuldig handelende huisvader, opgemerkt dienen te hebben dat verzoeker wel degelijk

werkwilleg is en dat haar zwangerschap haar parten speelt bij het vinden van een betrekking. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar het feit dat zijn een leefloon ontvangt van het OCMW GENT. Bij het OCMW en bij het OCMW GENT wordt er pas steun verleend indien verzoeker duidelijk aantoonst dat ze werkwilleg is conform artikel 3 4° van de wet op maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002. Verzoeker wenst te verwijzen naar de wet op de maatschappelijke integratie dd. 26 mei 2002. Artikel 3 5° stelt: Om het recht op maatschappelijke integratie te kunnen genieten, moet de persoon tegelijkertijd en onverminderd de bijzondere voorwaarden die bij deze wet worden gesteld: 5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

De wet is derhalve duidelijk. Verzoeker dient aldus werkbereid te zijn om een leefloon te kunnen ontvangen.

Een goede, zorgvuldige huisvader zou verzoeker inderdaad een kans geven. De administratie kent eveneens de voorwaarden om van een leefloon te kunnen genieten. Het statuut waarin verzoeker zich nu verkeert is een tijdelijk statuut. Het is niet verzoekers bedoeling om daarin te resideren. Het is pas een tussenstop. Van zodra de bevalling voorbij is en van zodra verzoeker haar bevallingsrust heeft gehad, is verzoeker klaar voor de arbeidsmarkt en kan zij meerwaarde produceren waardoor er in het Rijk een grotere toegevoegde waarde wordt geproduceerd.

Verzoeker zal integendeel geen belasting zijn voor het sociaal bijstandstelsel maar zal echter bijdragen tot het sociaal bijstandstelsel.

Een goed werken bestuur zou dit bovenstaande visie voor ogen hebben bij het nemen van zijn beslissing.

De beslissing dient derhalve nietig verklaard te worden wegens het feit dat de dienst vreemdelingenzaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd (de administratie heeft uit het oog verloren dat verzoeker werkbereid dient te zijn - artikel 3 5° leefloonwet dd 26 mei 2002- en ten tweede omdat de beslissing onredelijk is gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw - verzoeker is hoogzwanger waardoor ze geen enkele kans maakt op tewerkstelling - en ten derde dat aan de voorwaarde van artikel 42 bis par. 1 niet voldaan is want verzoeker zal in de toekomst bijdragen tot het sociale bijstandstelsel in plaats dat zij er een onredelijke belasting voor vormt."

2.2 Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij daar zij overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer of werkzoekende. Bovendien werd geoordeeld dat de verzoekende partij intussen maandenlang ten laste is van het sociale bijstandstelsel, waardoor zij een onredelijke belasting vormt, hetgeen overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet ook een reden vormt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Het recht op verblijf werd beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten als werknemer of werkzoekende. Behoudens de in artikel 42*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingen, kan derhalve, overeenkomstig artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet, een einde gesteld worden aan het verblijf van de verzoekende partij indien blijkt dat dat zij niet langer werk zoekt of indien kan worden vastgesteld dat zij geen reële kans maakt om te worden aangesteld.

De verwerende partij is tevens nagegaan of de verzoekende partij op een andere basis een verblijfsrecht kan verkrijgen, met name als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' overeenkomstig artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet kan evenzeer een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht indien zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

2.3 De verzoekende partij stelt vast dat zij conform artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet in België mag verblijven indien zij een kans maakt om werk te vinden. Zij verwijst tevens naar de wet op de maatschappelijke integratie, waaruit blijkt dat om een leefloon te ontvangen men werkwilleg moet zijn. De verzoekende partij wijst er op dat zij momenteel zwanger is en geen enkele "werknemer" een vrouw zal aannemen om haar dan 15 weken zwangerschapsverlof te geven. Ter staving van haar zwangerschap voegt zij bij het verzoekschrift een attest van zwangerschap. De verwerende partij had dienen op te merken dat zij conform artikel 3 4° van de wet op maatschappelijke integratie *d.d.* 26 mei 2002 wel degelijk werkwilleg is en dat haar zwangerschap haar parten speelt bij het vinden van een betrekking. Een goede zorgvuldige huisvader zou de verzoekende partij een kans geven. De administratie kent tevens de voorwaarden om van een leefloon te kunnen genieten. Het statuut waarin de verzoekende partij zich nu bevindt is slechts een tijdelijk statuut. Van zodra de bevalling voorbij is en van zodra de verzoekende partij haar bevallingsrust heeft gehad, is zij klaar voor de arbeidsmarkt en zal zij geen belasting zijn voor het sociaal bijstandstelsel, maar wel hiertoe bijdragen.

2.4 Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 23 augustus 2010 de verzoekende partij heeft uitgenodigd om nieuwe informatie te verstrekken ter staving van haar huidige situatie. Bijgevolg komt het aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij nog steeds voldoet aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht om te kunnen blijven genieten van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat zij het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven als werknemer voor zover zij kan aantonen dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Uit de stukken van het administratief dossier, door de verzoekende partij overgemaakt aan de verwerende partij ten gevolge het schrijven van 23 augustus 2010, blijkt echter dat de verzoekende partij, hoewel zij loonfiches voorlegt van 23 april 2010 tot 25 juli 2010, een OCMW-uitkering ontving tussen 23 april 2010 en 31 augustus 2010. Sinds 1 augustus 2010 betreft het bovendien een volledig leefloon als samenwonende en uit bijkomend onderzoek bleek eveneens dat deze OCMW-uitkering ook in 2011 nog doorloopt.

Waar de verzoekende partij haar zwangerschap tracht te betrekken in de boordeling van de bestreden beslissing, dient er op te worden gewezen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij heeft ingelicht omtrent deze zwangerschap. De verzoekende partij legt het attest van zwangerschap overigens slechts neer ná het nemen van de bestreden beslissing en meer bepaald bij het indienen van onderhavig verzoekschrift. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij er dan ook geen kennis van had bij het nemen van de bestreden beslissing waardoor haar derhalve bezwaarlijk kan verweten worden dit bij het nemen van de bestreden beslissing niet in overweging te hebben genomen. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij had dienen op te merken dat zij wel degelijk werkwilleg is en dat haar zwangerschap haar parten speelt bij het vinden van een betrekking, vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier.

Aangezien de verzoekende partij, zoals hoger reeds gesteld, sinds 23 april 2010 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste is van het OCMW en zij geen documenten bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Het betoog dat het statuut waarin de verzoekende partij zich nu bevindt slechts tijdelijk van aard is en dat zij van zodra de bevalling voorbij is en van zodra de bevallingsrust verlopen is, klaar is voor de arbeidsmarkt en derwijze geen belasting meer zal zijn voor het sociaal bijstandstelsel, maar wel hiertoe zal bijdragen, kan ter zake niet dienstig worden aangevoerd. Het betreft immers allen toekomstgerichte

veronderstellingen van de verzoekende partij die voor de beoordeling van de door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing *d.d.* 14 maart 2011 niet in overweging kunnen worden genomen.

Gezien de door de verzoekende partij overgemaakte stukken ten tijde van de bestreden beslissing is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij hieruit af te leiden dat de verzoekende partij geen werk meer zoekt en geen reële kans op tewerkstelling maakt en dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel daar zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, en bijgevolg het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

Waar de verzoekende partij onder verwijzing van artikel 3, 5° van de wet van 26 mei 2002 laat gelden dat zij werkwilgig is, dient te worden aangestipt dat een dergelijke bepaling de toepassing van de artikelen 40, § 4, 1° en 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Voor zover de verzoekende partij, waar zij aanvoert dat de beslissing onredelijk is, de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat men om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit voorgaande bespreking is reeds voldoende gebleken dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS